

Ece'nin ailesi, kalabalık şehirden yorulmuştu.
Gürültü, trafik ve gri binalar artık onları mutlu
etmiyordu.

Bir gün karar verdiler:
Muğla'ya taşınıyoruz!
Ece sevinçten yerinde duramadı.
Çünkü Muğla demek; orman, deniz ve en önemlisi dedesi demektir.

Köyceğiz'de dedesinin büyük bahçeli evine yerleřtiler.
Ece her gün kuř sesleriyle uyanıyordu.

Ama bir akşam banyodan çıkınca bir şey oldu.
Ece durmadan kaşıniyordu.
“Dedeciğim, cildim çok kaşıniyor!” dedi.
Dedesi düşündü.
“Belki de kullandığın şampuan iyi gelmiyordur.”

Dedesi diz çöktü ve sordu:

— “Sence şampuanların içinde ne var Ece?”

Ece omuz silkti.

— “Kimyasal şeyler...”

— “O zaman gel, doğal bir çözüm bulalım.”

Dedesi gülümsedi.
Ece’nin gözleri parladı.
Bu bir bilim sorusuydu.

Sabun yapmak için zeytinyağı gerekiyordu.
Zeytinyağı için de zeytin!
Bahçeye çıktılar ama Ece'nin boyu yetmiyordu.
Zeytinler yukarıdaydı.

Ece düşündü, denedi... olmadı.

Sonra durdu ve dedi ki:

— “Bir araç yapmalıyım!”

Evdeki tahta sopaları birleřtirdi.
Ucuna bir tırmık ekledi.
Tekrar bahçeye kořtu.

řıp...

şıp... şıp...

Zeytinler yere dűřmeye bařladı!

Ece başarmıştı.

Bu bir műhendislik özűműydű.

Ece merak etti:

— “Dedeciğim, zeytin nasıl yağ olur?”

Yağ fabrikasına gittiler.

Zeytinler ezildi, sıkıldı ve yağ çıktı.

Ece düşündü:

— “Ben de bir sıkma aracı yapabilirim!”

Bir fikir daha doğdu.

Evde plastik ve tahta parçalarla
kendi zeytin sıkma düzeneklerini yaptılar.

Denedi...
Biraz yağ çıktı!

Ece şaşkındı.
— “Ben gerçekten ürettim!”

Bilim çalışıyordu.

Zeytinyağını sabuncuya götürdüler.
Sabun oldu.

Ece sabunlara şekiller verdi.
Artık kaşınmıyordu.

Ama Ece bir şeyi fark etti:

— “Dedeciğim...

Başka hangi doğal şeyleri üretebiliriz?”

Dedesi gülümsedi.

Hikâye burada bitmedi.

Asıl proje şimdi başlıyordu...

